

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Ven. Viri Thomæ Malleoli A Kempis, Canonici Regvlaris
Ordinis D. Avgvstini. Opera Omnia**

Thomas <von Kempen>

Dvaci, 1625

De custodia verborum, & iuratione vitanda.XXV.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45790](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-45790)

& morales libros, & præcipuè Speculum monachorum, & quædam virtutum exercitia contra vitia, quibus se suosq; commilitones in Christi militia docuit contra diabolica tentamenta triumphare. Nouis autem & imperfectis, ac sæculari fastu tumidis, & carnali amore adhuc infectis, dissuasit alta & subtilia atq; obscura & dubiosa legere, & curiosè rimari.

4. Discant ergo isti primitus se humiliare & proprios defectus bene cognoscere; superioribus suis perfectè obedire, nemini se præferre, cum omnibus pacem & concordiam tenere, timorem Dei in mente semper habere & firmum fundamentū in humilitate ponere, ac sic demum ad arcem claritatis & diuinæ speculationis ascendere lucem, per inhabitantem Spiritus-sancti gratiam mundis cordibus promissam, iuxta illam Domini sententiam, qua ait: *Beati mundo corde, quoniam ipsi Deum videbunt.*

Matt. 5.

5. Qui autem student magis videri subtiles, quam esse humiles: & plus quærunt scire, quam bene viuere, citò extolluntur; & sunt carnales. Tales solebat acriter corripere, & ad cognitionem defectuum suorum per humiliationem & frequentes exercitationes salubriter reuocare. Quando autem necessarium fuit, vt aliquem argueret, ita timebatur, vt nemo auderet contradicere, nec se excusare, propter reuerentiam sanctitatis eius, quam nullus audebat offendere, metuens Dei indignationem incurere, si non humiliter sermonibus eius obedisset.

C A P V T XXV.

De custodia verborum, & iuratione vitanda.

1. **Q**uodam tempore apud Amersfordiam constitutus, ab incolis illius ciuitatis & maioribus illius loci satis reuerenter est susceptus; & interdū pia deuotione visitatus. Tunc etiam quidam honesti viri ad audiendam vocem sermonum eius venerunt ad prædendum cum eo & fratribus eius, cupientes familiaritatis eius habere gratiam, & exemplis bonis & doctrinis informari. Quos benignè tractans, & pro eorum statu salubriter exhortans, post auditionem verbi Dei, cum gratiarū actione singuli in domum suam sunt reuersi. Illis autem abscedentibus, mox breuem admonitionem fratribus dixit: Periculosum est magnatibus & sæcularibus loqui & coniungi.

2. Nō expedit diuitibus blōdiri, nec arctiora eis conuenit dici. Ideo oportet, vt homo cautè præuideat, quid talibus loquatur, ne scandalizentur in aliquo verbo leui, vel actu indecenti. Habent enim oculos super nos apertos, ad considerandum gestus nostros, propter bona quæ audiunt de nobis, stemus ergo
super

Viri Dei
tutius in-
ter hostes
quam cum
amicis
versantur.

super custodiam nostram, & demus bonum exemplum alijs, qui nos visitant & requirunt; qui tantum exteriora vident, & secundum hæc de interioribus iudicant. Quamuis in omnibus perfecti non simus, tamen præcauendum est, ne malum exemplum & occasione scandali demus infirmis. Sed isti nimis beneuoli sunt nobis, & hoc forte non expedit nobis. Non delectemur fauoribus vanis qui simplices & humiles esse debemus. Melius est ergo ad locum pristinum citius redire, quia multi ibidem minus curant de nobis & quidam etiam derident nos & obloquuntur: quod valde nobis proficuum est, & ad Deum magis redire compellit.

Mat. 5.

3. Fuit itaque vir Domini Florentius, custoditus & præmeditatus in cunctis sermonibus suis, maxime coram sæcularibus & ignotis personis. Pessimam etiam hominum sæcularium consuetudinem iurandi strictè vitauit, & omnibus suis interdixit, ut neque certè vel verè in quotidiano sermone dicerent; ne peccatum super peccatum ex incauta iuratione cumularent. Quando ergo aliquid notabile & seriosum exprimere voluit, aut dicere in testimonium oportebat, non facillè nec temere iurandi notam interposuit, sed faceto modo ita respondit: Dico vobis finaliter vel utique: & sic satisfecit querenti. Nec voluit verbu assertiuè loqui, in quo potuit depræhèdi; sed memor verbi Domini, est est, non nõ, lapsum linguæ studuit præcauere; & alios bono exemplo, & simplici veritatis prolatione docere. Vnde magis ipsi credebatur sine iuramento, quàm aliorum linguis multa iuratione malè affueris.

C A P V T XXVI.

De tribus periculosis tentationibus deuotorum.

Tentationes tres
prætextu
boni fallentes.

1. Expertissimus in spiritualibus rebus ac strenuus athleta magister Florentius, tres tentationes dicebat esse valde periculosas, quæ sub prætextu boni decipiunt multos. Et nisi tempestiuè eis in principio resistatur, ad peruersum finem paulatim perducunt; aut in miserabilè teporem desides trahunt. Sed (quod nequius est) multi has tentationes pro versutia diabolicæ fraudis minus caute aduertunt; & in quanta pericula labi possunt, vix à prudentibus & expertis informari queunt.

2. Vna est, quado aliquis nouiter conuersus repatriare desiderat, & visitare querit parentes vel amicos. Hic enim sub specie boni & spe conuertendi sæculares reuertens ad sæculum, cum existimat in partibus suis facere fructum, ex tali occasione sæpe negligit semetipsum. Dumque moras trahit inter vanos & lubricos, periculosus se exponit vêtis & vndis. Quia (sicut frequè experientia docet) leuis animus, & necdum in virtute fundatus, si mundanis libenter iungitur, aut peccatis eorum inuoluitur,
aut